

zarnoběkem banschiku dwě selesnej kšizy. Glědaŕko mjas hofnowu běšcho roskozone a sakurone, běšcho wižesŕ, aŕ niŕht do nogo nēglěda a aŕ nāma gōsposa wězej ženeje wjašeloscze na kwojej hokolnosŕzi.

Hanze ŕe sdašcho, aŕ nēbužo ŕe jej we tom tužnem dome wězej žedne spōdobasŕ. A wēlika styžnosŕz lagnu ŕe jej na hutschobu. Wōŕebne gaŕ ŕe na to spomne, ŕaŕ jo how howaŕ wschynŕno ŕaŕ hynaz byŕo, tenzaŕ, pšched pēsŕ lētami, ako jeje ŕotscha Marija hysŕczi žywa běšcho. Wōna spominašcho na nū, na tu dobru Mariju, kōtaraŕ jo ako ŕama lubosŕz ŕ nēj byŕa a jo ŕe jano ras na nū rosgoriŕa, tenzaŕ, ako jo kšhēŕa ta twarda głowŕa Hanka — do Barliŕna na klužbu. Hanka spominašcho na kwojeju bratschowu, kōtarejŕ běšchtej gjar-dosŕz a pnschnosŕz staŕejšcheju, rowno ŕaŕ ako Marija. Žinŕa nējo how žednego ŕ tyŕŕ tšchōŕ namakaŕa. Staršŕy bratsŕy běšcho hudnchaŕ na kšawnišczi we Franzoŕškej — młodsŕy dŕe běšcho ŕe domoj roŕŕiŕ, ale brašŕny a chōry, ŕa poŕ lēta jo jogo kntersŕy humoŕyŕa.

Ako paŕ pōtom — po wōjne chōjze chōrosŕzi — jētšcha (poŕi) do kraja pšchizachu, jo teŕe rēdna a kwiŕhaza Marija huiŕŕa, nēwēsŕta togo nejnadobnējšchego a nejbogatschego gōlza we gmejne . . .

Wōt nēta Wōlšchanojz nanoju a maŕŕerze wězej kšynūzŕo nēkweŕŕasŕcho, žeden ptaŕhazŕ wězej nēspiwašcho. To jeju kšynūzo ga jo Marija byŕa, a spiwaŕa jo wōt ŕajtschego aŕ do wjazora ŕe kšylojŕkom na pšchehusŕeŕe.

A pōtom jo to kšlědne pšchisŕŕo: nan jo hōŕlēpēŕ.

Stara Wōlšchanka, howaŕ južo ŕchicha žēnŕŕa, poŕwedašcho nēto hysŕczi mēnej. Nemējašcho teŕe zaŕa: žēŕasŕ, žēŕasŕ, to běšcho nēto jeje žyŕweŕe. A ta žywnosŕz pominašcho ŕebe kšchutej raŕneni, pominašcho gōsposu, kōtaraŕ ma mōzy. Wōlšchana nowa paŕ žesŕzejšŕy ras slagnu, pšchežēŕana a chōra, a we žywnosŕzi žēsŕcho naŕlēdŕ.

A Wōlšchanojzom paŕ chōjzašcho kšyŕedojs Lubosŕy ŕkōro kuzdn žēn. Wōn běšcho nabogeje Marije ŕlubjony a po Wōlšchanojz nanu gmejnsŕi ŕchukŕa. Ras wjazor, ako běšcho ŕaŕeŕ pšchisŕeŕ, ŕaŕnu ŕ Wōlšchanoju: „Nan, ŕaŕ to dalej nēpojžo, Hanka muŕy domoj. Piŕajšcho ŕa nēju!“